



GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, dnia 27 maja 2022 r.

DOOŚ-WDŚZIL.420.8.2022.AW.4

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 oraz art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] reprezentowanego przez [REDAKTOWANE] o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 4 marca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.31.2021.MD.mk.15, odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 24 lutego 2017 r., znak: DOOŚ-DŚII.4200.34.2016.aj.1, uchylającej w części i w tym zakresie orzekającej co do istoty sprawy a w pozostałej części utrzymującej w mocy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 29 lutego 2016 r., znak: WOOŚ-II.4200.8.2015.MW, o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 7 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku Płońsk – Czosnów, według wariantu I przebiegu drogi z wariantem 2 przebudowy mostu przez Wisłę,

utrzymuję powyższą decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, na podstawie art. 158 § 1 Kpa, odmówił stwierdzenia nieważności decyzji GDOŚ z dnia 24 lutego 2017 r., znak: DOOŚ-DŚII.4200.34.2016.aj.1, uchylającej w części i w tym zakresie orzekającej co do istoty sprawy a w pozostałej części utrzymującej w mocy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 29 lutego 2016 r., znak: WOOŚ-II.4200.8.2015.MW, o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 7 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku Płońsk – Czosnów, według wariantu I przebiegu drogi z wariantem 2 przebudowy mostu przez Wisłę.

W dniu 21 marca 2022 r. wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w przedmiocie stwierdzenia nieważności ww. decyzji GDOŚ wniósł [REDAKTOWANE] reprezentowany przez pełnomocnika [REDAKTOWANE]. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został złożony w ustawowo przewidzianym terminie. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zawierał nowych zarzutów ani dodatkowego uzasadnienia.

We wniosku o stwierdzenie nieważności z dnia 2 sierpnia 2021 r. wskazano zaś na rażące naruszenie przez RDOŚ w Warszawie i GDOŚ obowiązujących przepisów w szczególności art. 8

oraz art. 9 Kpa, które to naruszenie polegało na wprowadzeniu w błąd mieszkańców wsi Niepiekła, co do lokalizacji planowanej inwestycji w zakresie umiejscowienia wiaduktu nad ww. drogą krajową nr 7 we wsi Niepiekła, tj. na odcinku Załuski – Kroczewo. Zdaniem skarżącego lokalizacja inwestycji określona w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach różni się od wskazanej miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym uchwałą Rady Gminy Załuski z dnia 24 września 2008 r. Nr 124/XVI/2008. Ponadto skarżący wskazał, iż na etapie konsultacji społecznych przeprowadzonych przez inwestora nie poinformowano społeczności lokalnej o zmianie lokalizacji przedmiotowej inwestycji. Skarżący w swoim wniosku z dnia 2 sierpnia 2021 r. wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji organów obydwu instancji. Należy jednak mieć na uwadze, że decyzja organu odwoławczego jest decyzją ostateczną, która konsumuje niejako decyzję pierwszoinstancyjną. Podkreślić należy, że co do zasady instytucja stwierdzenia nieważności może dotyczyć tylko decyzji ostatecznej (w przedmiotowym przypadku wydanej przez organ II instancji). Wspomnieć należy, iż organ administracji, stwierdzając nieważność decyzji wydanej przez organ II instancji, jest równocześnie uprawniony do stwierdzenia nieważności poprzedzającej ją decyzji organu I instancji, jeżeli również ta decyzja dotknięta jest nieważnością (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 1992 r., sygn. akt: IV SA 218/92). Biorąc pod uwagę powyższe GDOŚ ponownie rozpatrując sprawę co do zasady odnosi się do decyzji wydanej przez organ odwoławczy (GDOŚ), jednocześnie mając na względzie wniosek skarżącego w którym wniósł on o stwierdzenie nieważności zarówno decyzji organu I jak i II instancji.

Zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 Kpa GDOŚ jako centralny organ administracji rządowej rozumiany jest jako minister. Biorąc pod uwagę powyższe w przedmiotowym postępowaniu stronom przysługiwał wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy stosownie do treści art. 127 § 3 Kpa, zgodnie z którym od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W postępowaniu dotyczącym ponownego rozpatrzenia sprawy umożliwiono aktywny udział stronom postępowania. GDOŚ powiadomił strony o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie. Zawiadomieniami z dnia 6 kwietnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.8.2022.AW i DOOŚ-WDŚZIL.420.8.2022.AW.3, GDOŚ poinformował strony o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ, ponownie rozpoznając sprawę, dokonał analizy całości zgromadzonego materiału dowodowego i rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. GDOŚ, stojąc na straży praworządności oraz podejmując wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego, w przedmiotowej sprawie nie ograniczył się do zbadania wniosków strony, lecz dokonał analizy decyzji własnej pod kątem wszystkich przesłanek wymienionych w art. 156 Kpa, mogących powodować nieważność decyzji. W konsekwencji GDOŚ w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy utrzymał decyzję własną w mocy.

Na wstępie należy podkreślić, że celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie jest merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całości, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji pod względem identyfikacji wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kpa. Sprawa nie toczy się bowiem w trybie zwykłym, gdzie dla uchylecia decyzji wystarczy stwierdzenie naruszenia prawa mające wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a w trybie nadzoru, kiedy zupełnie wyjątkowo, wbrew wynikającej z art. 16 § 1 Kpa zasadzie trwałości decyzji ostatecznych, z enumeratywnie wyliczonych ustawowo przyczyn można uznać decyzję ostateczną za dotkniętą tak ciężką wadą, że zachodzi konieczność uznania jej za nieważną. Organ jest zatem zobowiązany przeanalizować przesłanki określone w art. 156 § 1 Kpa i w przypadku wystąpienia którejkolwiek z nich wyeliminować z obrotu prawnego decyzję obciążoną wadą nieważności, pod warunkiem, że nie zaistniały przesłanki negatywne określone w art. 156 § 2 Kpa.

Decyzją z dnia 4 marca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.31.2021.MD.mk.15, GDOŚ odmówił stwierdzenia nieważności decyzji GDOŚ z dnia 24 lutego 2017 r., znak: DOOŚ-DŚII.4200.34.2016.aj.1, uchylającej w części i w tym zakresie orzekającej co do istoty sprawy a w pozostałym zakresie utrzymującej w mocy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 29 lutego 2016 r., znak: WOOŚ-II.4200.8.2015.MW, o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 7 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku Płońsk – Czosnów, według wariantu I przebiegu drogi z wariantem 2 przebudowy mostu przez Wisłę. W uzasadnieniu decyzji, GDOŚ ustosunkował się do zarzutów zgłoszonych przez ██████████, a także zbadał czy w przedmiotowej sprawie zaistniała którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 156 § 1 Kpa, pozwalających na stwierdzenie nieważności ww. decyzji GDOŚ.

Dokonując oceny prawidłowości decyzji własnej z dnia 4 marca 2022 r., GDOŚ ponownie nie stwierdził naruszenia przepisów o właściwości, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 1 Kpa, gdyż organem właściwym do wydania decyzji w I instancji był RDOŚ w Warszawie, natomiast organem właściwym do rozpatrzenia odwołania był GDOŚ. Wynika to z faktu, iż przedmiotowa inwestycja realizowana będzie w województwie mazowieckim, w którym właściwość miejscową posiada RDOŚ w Warszawie. Ponadto zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, ze zm.), dalej ustawa o oś, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest – w przypadku dróg będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko – regionalny dyrektor ochrony środowiska. Natomiast biorąc pod uwagę brzmienie art. 127 ust. 3 ustawy o oś GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu Kpa w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem GDOŚ, zgodnie z art. 127 § 2 Kpa, był organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania. W przedmiotowej sprawie nie doszło do wydania decyzji przez niewłaściwy organ. Kwestionowana decyzja została wydana przez organ mający kompetencję w danej sprawie administracyjnej.

Do przesłanki zawartej w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa GDOŚ odniesie się w dalszej części niniejszej decyzji.

Decyzja RDOŚ w Warszawie oraz decyzja GDOŚ nie dotyczą sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, zatem w niniejszej sprawie nie zachodzi także przesłanka zawarta w art. 156 § 1 pkt 3 Kpa.

Ponownie rozpatrując sprawę, GDOŚ nie stwierdził również, aby decyzja RDOŚ w Warszawie oraz reformująca ją decyzja GDOŚ była skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie, nie można zatem mówić o zaistnieniu przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji zawartej w art. 156 § 1 pkt 4 Kpa.

Również nie można uznać, aby decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia była niewykonalna w dniu jej wydania, a jej niewykonalność miała charakter trwały, co eliminuje przesłankę, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 5 Kpa.

Nie wystąpiła również przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 6 Kpa, tj. decyzja w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą. Zaskarżona decyzja nie zawiera rozstrzygnięcia sprawy co do istoty ani innych treści, które byłyby niewykonalne w dniu jej wydania bądź ich wykonanie wywołałoby czyn zagrożony karą.

W niniejszej sprawie nie można również uznać, że decyzja reformatoryjna GDOŚ zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa – art. 156 § 1 pkt 7 Kpa, brak jest bowiem szczególnego przepisu prawa, który przewidywałby skutek w postaci stwierdzenia nieważności decyzji wydanej w przedmiotowej sprawie.

W związku z powyższym GDOŚ potwierdza ustalenia zawarte w decyzji własnej z dnia 4 marca 2022 r. Jednocześnie należy wskazać, iż w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy, w sprawie nie pojawiły się, żadne nowe dowody ani argumenty stron mogące wskazywać na wystąpienie jednej z ww. przesłanek do stwierdzenia nieważności decyzji.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy GDOŚ stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie zaistniała taka przesłanka określona w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, tzn. decyzja GDOŚ z 24 lutego 2017 nie została wydana z rażącym naruszeniem prawa, co podniesiono we wniosku o stwierdzenie nieważności.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, dotyczącej wydania decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, należy stwierdzić, że podstawa prawna do wydania zaskarżonej decyzji istnieje, a decyzja nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym jej wyeliminowanie z obrotu prawnego.

Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagane jest dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, co wynika z art. 71 ust. 2 ustawy ooś. Projektowana droga posiada długość około 34,5 km i przebiega w większości po istniejącym śladzie drogi krajowej. Rodzaj oraz parametry techniczne inwestycji zaliczają ją do grupy przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), a w konsekwencji wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto podstawę do wydania decyzji GDOŚ z dnia 24 lutego 2017 r. stanowił art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, a także pkt 2, zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo

uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Zatem odnosząc się do pierwszej części omawianego powyżej przepisu, brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności kwestionowanego rozstrzygnięcia z powodu braku podstawy prawnej, bo ta niewątpliwie w niniejszej sprawie zaistniała i została prawidłowo wyrażona w decyzji.

Unieważnienie decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 Kpa możliwe jest tylko wówczas, gdy naruszenie prawa stwierdzone przy jej wydaniu jest jednocześnie naruszeniem rażącym. Organ administracji ma zatem obowiązek nie tylko zbadania, czy nastąpiło naruszenie prawa, ale również wykazania, że było to naruszenie rażące. Należy podkreślić, że „interpretacja przepisów, dotyczących możliwości podważenia decyzji ostatecznych, musi być ścisła i nie może rozszerzać zakresu unormowania. Usuwanie orzeczeń ostatecznych narusza bowiem ład systemu prawnego, stanowi odstępstwo od zasady stabilności decyzji ostatecznych oraz zasady dwuinstancyjności postępowania. Zatem tylko wyraźnie określone w ustawie przyczyny, obejmujące najdalej idące wadliwości orzeczenia lub poprzedzającego go postępowania, mogą prowadzić do jego wzruszenia” (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1987/10).

Określenie „rażące naruszenie prawa” nie zostało zdefiniowane w kodeksie postępowania administracyjnego. Znaczenie terminu wyjaśnia orzecznictwo sądów administracyjnych, w świetle, którego naruszenie prawa o rażącym charakterze występuje wówczas, gdy treść rozstrzygnięcia pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisów prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że rozstrzygnięcie nie może zostać zaakceptowane jako akt wydany przez organ praworządneho państwa. Nie każde zatem, nawet oczywiste, naruszenie prawa może być uznane za rażące. W orzecznictwie przyjmuje się, że naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, albo obarczono stroną obowiązkiem albo uchylono obowiązek. Cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść aktu pozostaje w jawnej sprzeczności z treścią przepisu przez proste zestawienie ich ze sobą (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II OSK 2226/10). W doktrynie wskazuje się, że o rażącym naruszeniu prawa decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony, oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja (por. J. Borkowski, Nieważność decyzji administracyjnej, str. 102; L. Żukowski, Kodeks postępowania administracyjnego, Ustawa o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Wyd. Prawnicze, W-wa 1998 r., str. 168-169; W. Chróścielewski, J.P. Tarno, Postępowanie administracyjne i Postępowanie przed sądami administracyjnymi, Wyd. Prawnicze „Lexis-Nexis”, Wydanie 2, W-wa 2006 r., str. 219).

W ocenie GDOŚ, nie mógł odnieść skutku żaden z zarzutów skarżącego, przedstawionych we wniosku o stwierdzenie nieważności. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w toku prowadzonego postępowania nie stwierdził, aby zaskarżona decyzja naruszała jakikolwiek przepis prawa, mający zastosowanie przy jej wydaniu.

Ponownie odnosząc się do zarzutów podniesionych we wniosku o stwierdzenie nieważności tutejszy organ stwierdza, co następuje. Zgodnie z brzmieniem art. 8 Kpa (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 t.j.) obowiązującym w dniu wydania decyzji RDOŚ w Warszawie i GDOŚ, organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Natomiast zgodnie z art. 9 Kpa „Organy administracji publicznej są obowiązane

do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek”. W ocenie tutejszego organu w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca zmiana lokalizacji wiaduktu nad drogą krajową nr 7 we wsi Niepiekła. Z przedłożonych w sprawie załączników graficznych wynika, iż wiadukt ten we wszystkich wariantach przedsięwzięcia był usytuowany m.in. w obrębie działki skarżącego o nr ewid. 75 obręb 142012_2.0011 Niepiekła (na przecięciu drogi krajowej nr 7 z drogą gminną 301212W Niepiekła – Wojny). Nie można więc stwierdzić, iż w którymkolwiek momencie organ prowadzący postępowania (zarówno I jak i II instancji) procedował inny przebieg przedmiotowego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązany był do oceny zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, jednak obowiązek ten nie dotyczył m.in. dróg publicznych. Działając na podstawie art. 74 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś inwestor nie miał również obowiązku załączenia do wniosku o wydanie decyzji wypisu i wrysu z mpzp, jeżeli plan ten został uchwalony albo informacji o jego braku.

W związku z powyższym zarówno RDOŚ w Warszawie jak i GDOŚ nie były zobowiązane do badania lokalizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Należy również zauważyć, że RDOŚ w Warszawie jako organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia był zobowiązany do określenia warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym przed wnioskodawcą. Ze względu na fakt, iż przedstawiony wariant realizacji przedsięwzięcia spełniał wszystkie przepisy prawa zarówno organ I jak i II instancji nie mogły ingerować w treść złożonego przez inwestora wniosku.

Należy również wskazać, że dokonywanie oceny co do prawidłowości rozwiązań funkcjonalnych drogi wykracza poza zakres postępowania związanego z wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Tutejszy organ analizując wniosek o stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji ponownie stwierdza, iż z jego treści nie można jednoznacznie wywnioskować czy zwrot „konsultacje społeczne” należy rozumieć jako spotkanie informacyjne inwestora z lokalną społecznością czy też jako udział społeczeństwa w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy ooś. Powyższa kwestia poruszona została również w decyzji GDOŚ z 4 marca 2022 r., jednak nie znalazła ona wyjaśnienia we wniosku o ponowne rozpatrzenie przedmiotowej sprawy.

Należy więc zaznaczyć, że wszelkie spotkania informacyjne z mieszkańcami (a także treści na nich przekazywane) przeprowadzane poza ramami postępowania administracyjnego nie podlegają weryfikacji organów właściwych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Tutejszy organ z całą stanowczością zaznacza, iż z przedmiotowej dokumentacji nie wynika, aby przebieg planowanej drogi w trakcie postępowania administracyjnego prowadzonego zarówno przez RDOŚ w Warszawie jak i GDOŚ był zmieniany. Przedmiotowa inwestycja (a w

szczegółności wiadukt zlokalizowany we wsi Niepiekła) od momentu złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach miała być zlokalizowana w sąsiedztwie działek skarżącego. Wobec powyższego, nie można przyjąć za prawdziwy zarzut, iż mieszkańcy zostali wprowadzeni w błąd przez organy prowadzące postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dlatego też, nie doszło do naruszenia zasad wynikających z art. 8 i 9 Kpa. W przedmiotowej sprawie nie doszło też do złamania innych przepisów oraz rażącego naruszenia innych przepisów prawa.

Podsumowując należy stwierdzić, iż zaskarżona decyzja GDOŚ jest wolna od wad, mogących być podstawą do stwierdzenia jej nieważności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.
- Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 329, ze zm.), dalej Ppsa, za pośrednictwem GDOŚ (art. 54 § 1 Ppsa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji zgodnie z art. 53 § 1 Ppsa.
- Wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 Ppsa obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 Ppsa może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.
- Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.



Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska

Andrzej Szweca-Lewandowski

Otrzymują:

1. ██████████, reprezentowany przez ██████████
2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, reprezentowany przez Jarosława Wąsowskiego Dyrektora Oddziału w Warszawie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, ul. Mińska 25, 03-808 Warszawa;
3. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 2373, ze zm.).

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, ul. H. Sienkiewicza 3, 00-015 Warszawa.

